

PROČ Gill Sims

MÁMA

O VÁNOCÍCH

PIJE

román

Deník odrovnané
matky

motto

Proč máma o Vánocích pije

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Gill Sims

Proč máma o Vánocích pije – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

Gill Sims

PROČ
MÁMA
O VÁNOCÍCH
PIJE

Deník odrovnané
matky

motto

Přeložila Marcela Nejedlá

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title *Why Mummy Drinks at Christmas*

© 2023 Gill Sims

Translation © Marcela Nejedlá, 2024, translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Gill Sims asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Jacket design by Claire Ward/HarperCollinsPublishers Ltd

Jacket illustration © Tom Gauld/Heart Agency

ISBN tištěné verze 978-80-267-2758-3

ISBN e-knihy 978-80-267-2759-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-2764-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2765-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

*Mé nejdražší Alison.
Setkání s tebou stálo za to.*

Pátek 1. prosince

Vždycky jsem zbožňovala Vánoce. Co si pamatuju, byla jsem každý rok přesvědčená, že letos – letos to bude dokonalé. Tohle bude rok, kdy se splní sny všech: děti budou skotačit, moje pečlivě vybrané dárky budou přijímány s nadšenými výrazy v růzolicích obličejích, já ponesu na stůl bronzově lesklého krocana na nějakém (zatím nesehnatelném) zlatém talíři za ohromeného óóó a ááááá a všichni budou říkat: „Ach Ellen, to je úžasné. Ty jsi skutečná královna Vánoc.“ A pak mě Simon políbí pod jmelím.

Bude to rok, kdy přijdou koledníci, pudink bude fíkový (nebo možná ne... představte si potenciálně katastrofální účinek fíků na zažívání, které je už tak přetížené vánoční nadílkou), můj dům bude (vkusně) vyzdobený, zvony na výšinách budou znít a pastýři budou klidně odpočívat (bez souvislosti s jakýmkoli množstvím portského, které snad vypili).

Nikdy jsem o tom nebyla přesvědčenější než letos, kdy jsem se chystala na ty nejútulnější a nejrozkošnější Vánoce v nejužším rodinném kruhu, jen Jane, Peter, Simon a já! Přes všechny moje snahy o dokonalé Vánoce jsme toho téměř nikdy nedosáhli – Vánoce jen ve čtyřech – a já jsem si byla naprosto jistá, že budou naprosto kouzelné. Ani jedno z dětí jsem už celou věčnost neviděla, a co může být lepšího než vánoční shledání? Vždyť Hallmark si na tom doslova postavil značku: rodiny se na svátky znovu setkávají, dveře se otevírají a marnotratní

potomci překračují práh domova v záplavě smíchu, cukroví a jemně se snášejícího sněhu!

Nemohla jsem se dočkat. Děti taky vždycky milovaly Vánoce a já jsem byla odhodlaná připravit pro ně tyhle báječné, naprosto výjimečné, rodinné Vánoce. Možná bychom na Štědrý den mohli všichni sedět u krbu a já bych nahlas četla z *Vánoční koledy*. Kradmo bych se dívala na děti, okouzlené starým příběhem, na jejich milé tváře, které mi tolik chyběly, a myslela bych na to, že si společně vytváříme ty nejšťastnější vzpomínky, které nás budou provázet krušnějšími dny v příštích letech. Byla jsem si jistá, že Peter a Jane musí být z vyhlídky na nádherné Vánoce stejně nadšení jako já, i když mi neodpověděli na žádný z mých e-mailů, které jsem jim o tom poslala.

Ano, tohle měly být ty Vánoce, které překonají všechny ostatní! Nejenže superdojemné srdceryvné shledání s Peterem a Jane přinese novou radost do mého osamělého, scvrklého srdce a připomene mi, co skutečně znamená láska, ale bude to taky výjimečná příležitost ke svátečnímu sblížení s mými drahými dětátky. A my se Simonem se budeme ruku v ruce procházet po svátečních zmrzlých polích, pozorovat naše úžasné děti, jak dovádějí (odškrtnutí na seznamu Dokonalé Vánoce), vesele (odškrtnuto) s našimi úžasnými psy (kteří se najednou naučí povely jako „k noze“ jen za účelem mojí vánoční Vize), než se vrátíme domů pro výše zmíněné nadšeně přijímané dárky, bronzového krocana, objímání se pod jmelím, vánoční večírek atd. atd. (škrty, škrty, ŠKRTETY KRUCINÁL ŠKRT). Nic, doslova nic, mi letos nemohlo překazit vánoční plány.

Nemohla jsem se dočkat nejlepších Vánoc na světě.

A pak mi dnes ráno zavolala Jane ze studií v Edinburghu. To nikdy nevěstilo nic dobrého, protože Jane patří ke generaci,

kteřá považuje opravdové mluvení po telefonu za velmi nepřirozenou a podezřelou praktiku, a proto se odvažuje vstoupit do těchto neprobádaných vod jen z velkého donucení nebo ve velmi naléhavých situacích. Nejsem si jistá, do které kategorie to spadá. U Jane mám podezření na donucení, protože věděla, že esemeska by jen vyprovokovala našťvaný telefonát, při kterém bych křičela „COŽE chceš dělat?“, a že opravdový telefonát by mi mohl mírně otupit zbraně. Protože moje nejstarší dítě – moje prvorozená – moje holčička – mi volala, aby mi oznámila, že ji rodiče jejího přítele Raffertyho pozvali, aby s nimi jela lyžovat o MÝCH PERFEKTNÍCH VÁNOCÍCH, a „jako, že ti to nevadí, vid', mami?“.

Rafferty. Od chlapce, který se jmenuje Rafferty, jsem nemohla čekat nic dobrého. Už to jméno se příliš podobá „rafičení“, a proto je nedůvěryhodné.

„Ale ty neumíš lyžovat,“ namítla jsem.

„Raff mě to jako bude učit?“

„Ale ty nemáš žádné věci! Lyžařské kalhoty! Bundu! Bryle! LYYYYYYYYŽÉÉÉÉÉ!“ kvílela jsem.

„Věci“ jsou věčnou cestou k Janině srdci.

„Klid, mami. V TK Maxx mají spoustu skvělých lyžařských věcí za opravdu dobré ceny, koupila jsem tam všechno, co potřebuju.“

„V TK Maxx prodávají lyže?“ zeptala jsem se pochybovačně, na chvíli jsem se odklonila od Janina nečekaného odpadnutí a zamyslela jsem se, jak jsem při mnoha podrobných obhlídkách veškerého výhodného zboží v TK Maxx mohla přehlédnout lyže.

„Ne, mami. Boty a lyže si můžu půjčit. Ale kalhoty a všechno ostatní jsem tam koupila.“

„Ale copak si to můžeš dovolit? Bude to stát celé jmění.“

„Ani ne. Musím jen zaplatit letenku a půjčení lyží. Raffovi

rodiče tam mají chatu a k Vánocům mi dají skipas. A já mám práci na částečný úvazek, to víš, takže mám dost našetřeno na letenku a tak.“

Tolik se mi chtělo svalit se na zem jako batole, svírat v ruce telefon a vrískat „ALE CO JÁÁÁÁÁ?“, protože Jane skotačící na přiblblých sjezdovkách místo na mých zmrzlých polích do mojí sváteční Vize rozhodně nepatřila, ale věděla jsem, že takhle se člověk v roli rodiče chovat nemůže. Připomněla jsem si, že musím být ráda za Jane, že i když měli rodiče jejího přítele směšný vkus, co se týče pojmenování svých dětí, že to aspoň trochu vynahradili tím, že jsou obscénně bohatí. Chci říct, že jsem opravdu nechtěla, aby si Jane vzala Raffertyho – kromě všeho ostatního by moje vnoučata nejspíš skončila s ještě směšnějšími jmény než moje neter a synovec, Persephone a Gulliver –, ale kdyby to udělala, mohla jsem být aspoň klidná, že z rozvodového vyrovnání vyjde dobře, i když nebylo fér, že mi pitomí bohatí rodiče pitomého bohatého Raffertyho kazí moje dokonalé Vánoce svou PITOMOU BOHATOSTÍ, parchanti, protože jak by to mohly být Vánoce bez Jane, mojí holčičky? Bez ní to prostě nebude ono.

Dělala jsem, co jsem mohla. Opravdu jsem se snažila. Několikrát jsem se zhluboka nadechla a přepnula na svoji vnitřní matku Terezu, ale marně, protože místo toho, abych řekla, co jsem chtěla, tedy: „Jen jeď a skvěle si to užij, miláčku. Mám za tebe takovou radost!“, vyšlo mi z toho: „Jane, nemyslím si, že je to dobrý nápad. Jedna věc je to v Edinburghu, ale něco jiného je jet s ním do zahraničí! Co je to za kluka? Nikdy jsme ho neviděli – může to být kdokoliv. Co když je to obchodník s lidmi, co když tam není žádná lyžařská chata a on tě jen láká do letadla, vezme ti pas a prodá tě jako bílou otrokyni?“

„MAMI!“

„CO JE! Dívám se na *Panoramu*. Stává se to.“

„Ne, nedíváš. Díváš se na videa z Panoramy, která lidi dávají na Twitter. Díváš se na *Prostřeno* a reprízy *Big Fat Gypsy Wedding*. Raff není obchodník s lidmi. Vídám se s ním už měsíce, je to v pohodě!“

„Ano, ale ne v zahraničí.“

„Proboha, mami, vždyť je to jen zatracený Verbier, mohla bys už přestat vyslovovat ‚zahraničí‘ jako nějaká xenofobní postava z knížek Nancy Mitfordové?“

„Strýček Matthew měl několik skvělých připomínek,“ zamumlala jsem mrzutě.

„Přestaň číst *Daily Mail*. S Raffem budu v pohodě.“

„Jak to víš? Setkala ses s jeho rodiči?“

„Ještě ne. Seznámím se s nimi příští týden.“

„A i kdyby to nebyl obchodník s lidmi, co když nemáš to správné oblečení? To, že máš nějakou věc z TK Maxx, ještě neznamená, že jsi vybavená. Potřebuješ termoprádlo. Máš termoprádlo? Mám ti nějaké poslat?“

Velmi jsem se snažila skrýt svoje zklamání z toho, že Jane nepřijede na Vánoce domů, a tak jsem se uchýlila ke svému výchozímu nastavení ve chvílích emocionální tísně, kdy začnu v panice nakupovat online.

„Vsadím se, že nemáš ten správný druh termoprádla,“ mlela jsem, zatímco jsem divoce sjížděla internet. „Zrovna se dívám na stránky Johna Lewise. Mají tu pěkné věci z merino vlny. A... a co lyžařské ponožky? Máš lyžařské ponožky? John Lewis je nemá, tak co... aha, tady to je, Nevisport. Podívala ses aspoň na jejich stránky na pořádné ponožky? Mohla by sis přivodit omrzliny. Nebo podchlazení. Mohla bys přijít o nohu. Můžeš umřít nebo tě může zavalit lavina. Četla jsem všechny knížky ze série *Škola v údolí*, laviny padají pořád. Přemýšlela jsi o něčem z toho?“

„Nech už toho. Tohle děláš furt.“

„Co dělám?“

„Katastrofizuješ. A pak se snažíš převzít kontrolu.“

„To není pravda. Nic z toho nedělám. Jen proto, že si dám čas zvážit nejhorsí možný scénář...“

„KATASTROFIZUJEŠ.“

„... a pak se snažím pomoci.“

„Převzít kontrolu jako nějaký PODĚLANÝ KONTROLNÍ ŠÍLENEC, MAMI!“

„To je tak nespravedlivé. Mimochodem, objednala jsem ti termoprádlo a lyžařské ponožky.“

„Já to NECHCI. ŘÍKALA jsem ti to. Všechno, co potřebuju, jsem si zařídila, nepotřebuju, abys mi do toho zasahovala!“

„Nezasahuju ti do toho. Jen si myslím, že jsi to pořádně nepromyslela, tak se nerozčiluj, že ti *pomáhám*.“

A přestože mě necháváš úplně SAMOTNOU v *nejkrásnějším období roku*, protože radši vypadneš se svým bohatým přítelem a jeho pitomými rodiči, stejně ti *pomáhám*, pomyslela jsem si mrzutě.

„Mami, nedělej to!“

„Nedělej co? To ty jsi právě oznámila, že nepřijedeš domů. Ale to není tak, že bys zničila Vánoce nebo tak něco!“ vyjela jsem sarkasticky.

„Nezničila jsem Vánoce!“

„Hmm. A co Nový rok?“

„Co je s Novým rokem?“

„No co budeš dělat? Přijedeš domů?“

„JÁ NEVÍM! Nevím, co budu dělat. Možná se vykašlu na univerzitu, pojedu z Verbieru rovnou na Ibiza a budu pracovat s Persephone jako servírka v baru.“

„Ne! Ne, nepojedeš na Ibiza, abys tam se svou sestřenicí pracovala v baru!“

„UDĚLÁM TO, KDYŽ BUDU SAKRA CHTÍT! PROČ MĚ NEPOSLOUCHÁŠ? TOHLE JE MŮJ ŽIVOT!“

„Jane, já...“

„NECH MĚ NA POKOJI, MAMI! A já jsem nezničila Vánoce, to je tak strašné, co mi říkáš!“

„Jane, prosím...“

Ale bylo pozdě. Zavěsila.

Svezla jsem se na podlahu a chvíli brečela. Opravdu jsem toho chtěla tolik? Chtěla jsem jen mít o Vánocích kolem sebe svou rodinu, obejmout svoje děti, vidět je, jak si ráno na Štědrý den rozbalují dárky, trávit s nimi čas zpíváním zatracených koled, jíst to zpropadené cukroví a prožít ty nejlepší, nejbáječnější a nejslavnostnější Vánoce VŠECH DOB. A Jane teď raději odjede do nějakého debilního zimního Wonderlandu V ZAHRANIČÍ! Kde vůbec je Verbier, přemýšlela jsem skrz slzy. Je to ve Francii nebo ve Švýcarsku? Asi bych to měla zjistit, abych aspoň věděla, kam odjede, aby mě opustila, aby to nedopadlo jako tenkrát, když jsem si myslela, že Jane jede na školní výlet do Francie, ale ukázalo se, že je to Belgie. Tvrdila, že to nebyla moje nejlepší rodičovská hodinka, ale já jsem ji upozornila, že ve skutečnosti to byl velmi snadný omyl, vždyť to je hned vedle sebe. Ale Jane trvala na tom, že vědět, do které země jede váš teenager, je opravdu to nejmenší, co můžete od rodičů očekávat. Ach, jak se časy změnily, teď si prostě odjede na lyže s kdekým Tomem, Dickem nebo Harrym! (Nebo Raffertym).

Ještě chvíli jsem vzlykala a psi si mě ustaraně prohlíželi. Judgy, můj milovaný první border teriér z útulku – už ne v rozpušku mládí, ale stále stejně neústupný a krvelačný jako dřív – na mě kýchl, aby mě povzbudil, že se mám vzpamatovat a nezapomenout na večeri. Emoce neměl v oblíbě. Slzy mu máčely kožich a to se mu nelíbilo. Flora, moje druhá border teriérka,

kteřou jsem před pár lety adoptovala ve věku patnácti let, aby nestrávila poslední roky v útulku, a která byla stále při síle, až na menší problémy s únikem moči (ale kdo to s přibývajícím věkem nemá?), mi nabídla extrémně olezlého Konga, kterého měla schovaného před ostatními, aby mě rozveselila. A Barry, můj jako kůň obrovský pes, který byl už dost velký, když jsem si ho přivezla domů – milá paní v útulku mě ujistila, že už je plně dorostlý, ale rostl a rostl –, se pustil do předvádění všech svých nejlepších kousků, aby mě rozesmál, až se postavil na Judgyho, který hlasitě protestoval, a Flora, která si nebyla úplně jistá, co se děje, se taky vrhla do boje. Moje sebelí-tostivá seance skončila, když jsem se pokusila rozdělit vrčící mračno chlupů na tři psy. Rozdala jsem jim dobrůtky, utřela si oči a ujišťovala se, že se Jane uklidní a pochopí, že se jí jen snažím pomoci, zatímco jsem zvažovala praktické aspekty její sváteční absence.

Mám změnit objednávku krocana na menšího? Rozhodla jsem se, že ne. Koneckonců, Peter se určitě vrací domů, i když ještě nepotvrdil svůj let, přestože jsem mu poslala jedenáct miliard e-mailů, ve kterých jsem mu připomínala, že potřebuju vědět, který den přijede, abych mohla koupit lístky na pantomimu a připravit mu různé další sváteční dobrůtky, abych mu vynahradila tři měsíce bez něj. Peter má od narození neustále otevřenou pusku jako ptáček, které zoufale hledá potravu. A protože měl momentální roční pauzu na cestách kdesi v Asii, ať tam byl živ z čehokoli (většinou z piva a panáků tequily, soudě podle jeho videí na instagramu, i když jsem se utěšovala myšlenkou, že aspoň ty měsíčky limetky k tequile udrží kurděje na uzdě, a doufala jsem, že tři velké krabice kondomů, které jsem mu přes jeho námitky nacpala do tašky, používá k tomu, aby udržel na uzdě jiné věci), pravděpodobně to znamenalo, že přijede domů hladovější než

kdy jindy a nacpe si obsah mojí ledničky na jedno otevření do svojí dravé tlamy. Vlastně jsem přemýšlela, jestli bych neměla objednat krocana navíc, jen pro Petera. Nakrmit ho, než se zase vydá na cesty?

Snažila jsem se vidět světlé stránky úžasných příležitostí pro Jane a svoji jedinečnou příležitost strávit Vánoce jen s Peterem, poslouchat vyprávění o jeho cestách a dobrodružstvích, trávit s ním chvíle u krbu a při stolních hrách, aniž by někdo na sourozence křičel, aby „chcípnuł v díře“. Mohla bych to zvládnout. To kouzlo by se ještě mohlo stát. A pak mi přišel Peterův e-mail.

Čau mami,
zůstanu v thajsku na vánoce plážová party, doufám,
že se nezlobíš, ale spousta věcí, které si nechci nechat
ujít, a ušetřím peníze na letenku, abych vás viděl na
velikonoce

Jakmile se mi podařilo rozluštit zkomolenou zprávu („Nejdražší maminko, rozhodl jsem se, že se o svátcích nebudu choulit v lůně svojí milující rodiny, protože se místo toho hodlám pořádně odvázat na thajské pláži a nejspíš se nakazit nějakou pohlavně přenosnou nemocí, doufejme, že takovou, která není rezistentní vůči penicilinu. Doufám, že to nijak nenaruší tvoje nepochybně pečlivě připravené a složité plány a že tě to nebude nijak obtěžovat nebo iritovat. Víš, matičko drahá, je tu tolik zajímavostí – hlavně v podobě dívek v bikinách a dalších věcí, kterými raději nebudu zatěžovat tvoje jemné mateřské smysly – a já chci co nejlépe využít svého mládí, než skončím jako vysušená slupka jako ty. Nicméně, na druhou stranu, v zájmu ekonomiky a životního prostředí je třeba podniknout méně letů, čímž se zlepší stav vaší bankovní bilance, moje uhlíková

stopa a osud ledních medvědů. Možná někdy v nedaleké budoucnosti uznám za vhodné poctit vás svou přítomností. Se vši mou láskou, vždycky a navždy, tvůj jediný syn Peter“), nebyla jsem si jistá, co je horší. Jestli Peterova naprostá absence slovosledu, znalosti gramatiky a pravopisu, nebo zpráva, kterou mi právě sdělil.

Nejdřív žádná Jane a teď žádný Peter. Měla bych opravdu být ráda za ně oba, pokárala jsem se. Za Jane, že si našla super bohatého přítele, jistě milého kluka, se kterým možná stráví zbytek života, ačkoli mě ještě nepovažovala za hodnou setkání s Pracháčem Raffertym. A za Petera, že se po letech, kdy se povaloval ve svém pokoji, konzumoval nadlidské množství doritos a pařil Dungeons & Dragons se svými stejně asociálními nejlepšimi kamarády Lucasem a Tobym, dokázal s oběma kluky v šesté třídě najednou vynořit a z trollich stvoření se stali pařmeny ročníku. Samozřejmě jsem byla ráda, že to Peterovi dodalo sebevědomí, aby procestoval před nástupem na univerzitu svět, ale zároveň mi občas chyběly dny, kdy jsem přesně věděla, kde je (prděl pod peřinu a hrál Minecraft), místo abych mu musela posílat stovky esemesek s dotazy, jestli je ještě naživu, vyhrožovat mu, že se obrátím na britské velvyslanectví, ať už se nachází kdekoliv, pokud okamžitě neodpoví svojí milující starostlivé matce.

Pokus o konzultaci s mým milovaným manželem a Peterovým starostlivým tatínkem vyústil v odpověď podobnou otci z filmu *Vlaštovky a Amazonky*, když řekl, že by bylo lepší, kdyby se utopili, než aby byli kašpaři, a pokud nejsou kašpaři, stejně se neutopí. Simon si myslel, že Peterův výlet mu bude „budovat charakter“ a „prospěje mu“. Měla jsem podezření, že myslel jak na peníze, které ušetří za letenky pro svého syna, tak na mnohem nižší vánoční účet za jídlo. Stejně tak ho nezajímalo, že Jane zběhla s Pracháčem Raffertym, a pronesl něco, co

znělo podezřele jako „přehnaná a přecitlivělá reakce“, ačkoliv když jsem ho chladně požádala, aby to zopakoval, zamumlal, že nic neřekl. Jako kdybych já reagovala přehnaně.

„Posledních dvacet let jsi chtěla mít od dětí klid a přála sis, aby se vypařily,“ podotkl Simon. „A když se to teď stalo, je z tebe najednou matka roku a rozhodla ses, že nechceš nic jiného než je mít doma!“

„Ano, no,“ zavzlykala jsem. „To bylo v době, kdy se zdálo, že už není naděje, že někdy vyrostou a odejdou! Chtěla jsem se jenom vyčůrat a možná i vykoupat, aniž by někdo bušil na dveře a něčeho se dožadoval. Vlastně jsem ani nechtěla, aby navždy odešli na druhý konec světa.“

„Verbier je jen ve Švýcarsku,“ namítl Simon. Aha, tak Švýcarsko. Ne Francie. To si musím zapamatovat. „Ani Thajsko není v dnešní době tak daleko. A sotva je to navždycky, vždyť je to jen na Vánoce!“

JENOM VÁNOCE! Simon nic neví.

Nalila jsem si sklenku vína a mrzutě se posadila ke krbu – sama. Chudák já, úplně sama, sama u krbu, když jsem teď měla vybírat dokonalé sváteční úryvky z *Vánoční koledy*. „Jak ostřejší než hadí zub je mít nevděčné dítě,“ zamumlala jsem si pro sebe.

Měl bych být ráda, vážně. Ach, matko Terezo, kde jsi? Měla bych přijmout zjednodušení, která by s sebou Vánoce jen pro mě a Simona přinesly. Měla bych se těšit z toho, že nebudou kopce brambor, které je třeba oškrábat, a že se nebudeme hádat o chlebovou omáčku a panikařit, jestli ta slavná sklenice nakládané červené řepy, kterou mi babička darovala na Vánoce někdy kolem roku 1989 a kterou každý rok s úctou vytahuje-me a nejíme, konečně nezplesnivěla.

Nemohla jsem popřít, že vyhlídka na to, že nebudu muset složitě vyjednávat s nejbližší rodinou – a se Simonovou

rodinou – o tom, kdo, co a kde se bude dít, byla příjemná. Ať se jdou vycpat všichni diplomati OSN, kteří se snaží nastolit mír na Blízkém východě – pošlete tam ženu se zkušenostmi, jak udržet obě strany rodiny spokojené zároveň. Upřímně řečeno, jak moje drahá děťátka rostla a byla stále divočejší, diskuze prarodičů o tom, jak co bude o Vánocích, se spíše přiklápěly k tomu, aby se svátky konaly někde jinde, kdekoliv, jen ne u nich doma. Což znamenalo, že častěji přijeli k nám, pro vánoční Vizi a neotevřenou nakládanou řepu.

Poměrně často všichni přijeli k nám, protože Simonovi rodiče se mazaně odstěhovali do Francie a „Vánoce jsou taková skvělá příležitost zaskočit si domů a vidět všechny naše kamarády, nevádí vám, že zůstaneme, že ne?“ a nikomu se moc nechťelo být u Simonovy sestry Louisy, která měla šest nevychovaných dětí, sklon recitovat básně nahá a snahu zkoušet na vás „holistické“ léčebné rituály, když to nejméně čekáte (jedna dobrá věc na reiki, říkala jsem si vždycky při pohledu na špínu pod Louisinými nehty, byla, že se vás aspoň nemusela dotýkat). Moje vlastní sestra Jessica byla mnohem rychlejší než já ve vymýšlení výmluv, proč se nemůžou Vánoce uspořádat u ní, zpravidla kvůli tomu, že je příliš zaneprázdněná a důležitá. Rozvod mých rodičů v době mého dospívání teoreticky znamenal, že existují další rodinné skupiny, které by potenciálně mohly hostit Vánoce, ale když ještě byl můj zesnulý otec naživu, nikdy jsme si nebyli úplně jistí, s kým bude na Vánoce ženatý, a nejednou se stalo, že byl zrovna ženatý s nějakou otravnou ženou, která trvala na tom, že pojede na zimní plavbu, takže pozvat všechny na Vánoce taky bylo zřídkakdy vhodné.

Moje matka by si nejspíš nepřála nic víc než pěknou zimní plavbu, ale protože svého druhého manžela Geoffreyho na jednu plavbu nalákala tak trochu proti jeho vůli (jak jsem ji

podezírala), odmítl následně jet na jakoukoli jinou plavbu. Protože jí pak nezbyla záminka, jak se z Vánoc vykroutit, trvala na tom, že by byla opravdu *nadšená*, kdyby všichni přijeli, ale nejspíš by jí to překáželo v práci v kostelním květinovém výboru a Geoffrey a kočky jsou samozřejmě velmi citliví a špatně snášejí změny. Takže to zůstalo na mně. No, na Simonovi a na mně. Ale hlavně na mně. A tak jsem si každý prosinec znovu propěvovala *Slyš, andělé zpívají* a vzlykala nad *Tichou nocí* a snažila se přitom vypořádat s plány, nápady, očekáváními, tradicemi, problémy, úzkostmi, alergiemi nebo nesnášenlivostí (bohužel jak potravinovou, tak rasovou v případě mého příšerného otčíma Geoffreyho) a se zběsilou statečností kolem sebe rozhazovala jmelí a cesmínu.

Ale letos, k mému úžasu, místo příválu e-mailů a telefonátů s tu nenápadnými, tu přímějšími narážkami, nebo dokonce s jasným pozváním měl každý jiné plány! Simonovi rodiče Sylvia a Michael zavolali, že byli pozváni na Vánoce k milým kamarádům, kteří mají ten nejpůsobnější malý zámek v Dordogne. Jessica a Neil a jejich vlastní rozkošní potomci Persephone a Gulliver se rozhodli, že teď, když jsou děti starší, jsou velké Vánoce hloupé, a tak zůstanou v Londýně a stráví Vánoce sami, zřejmě jen s dodavateli jídla na štědrovečerní večeři (Jessica si dala pozor, aby tohle vynechala). Moje ovdovělá nevlastní matka Natalia, kterou si otec vzal těsně před svou smrtí, odjížděla domů ke svým příbuzným do Ruska (škoda, protože Natalia byla zdaleka nejrozumnější člen rodiny). Máma s Geoffreyem odjížděli k Geoffreyho dceři Sarah a jejímu manželovi Piersovi, kteří se konečně rozhodli, že když je teď jejich nadané a talentované dceři Orle už skoro deset let, *možná* by mohli Vánoce zvládnout. Máma se sice snažila vnutit mi svoje čtyři siamské kočky, abych je o svátcích hlídala, ale podotkla jsem, že moji tři psi by čtyři siamské kočky

nepochybně nepovažovali za nic víc než rozkošný vánoční bufet, načež máma zafuněla, povzdechla si a řekla „samozřejmě“, a pokud se kočkám v kočicím hotelu něco stane, *opravdu* bych si to neměla vyčítat. A Louisa, což nikdo nečekal, oznámila, že se usmířila se svým příšerným manželem Bardem (vždycky jsme o něm mluvili jako o „manželovi“, ačkoliv si nikdo nebyl úplně jistý, nakolik legální je „ceremoniál svázání rukou“, který podstoupili k požehnání svému svazku). Odešla od něj před více než deseti lety, když se pokusil do jejich vztahu zapojit „sesterskou manželku“ v podobě šíleně bohaté Američanky, která byla natolik bláhová, že přijela do „alternativního útočiště“, které provozovali ve Skotsku, a proto Louisa, Bardo a šest jejich dětí připomínajících trollí prasátka budou taky trávit nádherné Vánoce en famille, ve svojí jurtě. Jo, a mohl by jí Simon půjčil dvě stě liber na benzín, aby se tam dostala, v duchu Vánoc a tak?

Takže, jaké požehnání, pomyslela jsem si. Vánoce – jen Simon a já a Jane a Peter! Žádná chlebová omáčka jen pro Geofreyho, zatímco by Jessica hysterčila kvůli lepku a sacharidům, žádná Louisa, která každému, kdo byl ochotný ji poslouchat, vykládala, že ona a všechny děti jsou vegani, zatímco děti šílily z bonbonů Haribo a Louisa vypila všechno, co jí přišlo pod ruku, a pak do sebe, opilá jako Dán, nacpala dvanáct párků v těstíčku. Žádná Sarah, která by se pořád dokola ptala, jestli jsem si opravdu jistá, že jsem sterilovala všechno, co je pro Orlu, kvůli bakteriím, zatímco Orla se odplížila, aby se s mými psy podělila o hrst uloupených psích keksů z Tesca. Žádná odporná hádka mezi mámou a Natalií kvůli tátovi poté, co by si máma dala pár koktejlů a trvala na tom, že všichni vědí, že ona byla jedinou opravdovou láskou Ralphova života a že má plné právo zpochybnit závět', přestože se s ní před třiceti lety rozvedl.

Ne. Maximum, jak by se do našich Vánoc mohl zapojit někdo jiný, by *mohl* být velmi civilizovaný, malý štědrovečerní večírek jen s mojí nejlepší kamarádkou Hannah a jejím manželem Charliem a Samem a jeho manželem Colinem a jejich dětmi, kteří jsou shodou okolností nejlepšími přáteli mých dětí, a všechno by to bylo **MAGICKÉ a ÚŽASNÉ SAKRA KONEČNĚ!** A pak Boží hod jen ve čtyřech. Krůta z Marks & Spencer. Sakra, pomyslela jsem si, proč nejít ještě dál a nekoupit to všechno předpřipravené od M&S, abych nemusela na Štědrý den škrábat kila brambor a proklínat zatraceného sira Waltera Raleighho za to, že měl ten skvělý nápad zavézt tyhle zatracené věci do Anglie. Přitom bych si myslela, že dobrá královna Bess odvedla sakra dobrou práci, když tomu hajzlovi nechala useknout hlavu, pak bych hodila škrabku na brambory do dřezu, prohlásila, že už to dál nemůžu dělat, a vyběhla bych ven, kde bych se zhroutila na lavičku u zadních dveří a nasála přesladký polibek Marlboro Gold. Požehnala bych jménu sira Waltera Raleighho, že mi taky dovezl cigára, a možná byl ve skutečnosti jen velmi nepochopený. Místo toho můžu mít jen hromadu malých alobalových tácků s předraženou láskou, které stačí jen strčit do trouby a s chutí naservírovat! A tak jsem si to s divokým odhodláním všechno objednala! Vlastně jsem to objednala už tak dávno, že jsem si dokonce zajistila civilizované místo na Klikni & Vyzvedni na 23. prosince. Hurá, pomyslela jsem si – všechno je vyřešeno!

Ted' se ale zdálo, že vyřešeno není nic. Nikdy za ta léta, co jsem seděla venku s cigaretou a velkou sklenicí vína, dívala se na hvězdy a úpěnlivě si mumlala „Hvězdičko, hvězdo jasná, první hvězdo, kterou dnes večer uvidím, kdybych tak dnes mohla mít přání, přála bych si, aby všichni vypadli!“, mě nenapadlo, že by se mi to mohlo jednou splnit, že by

vypadli i Jane a Peter, že by mě jednou mohli opustit i oni. Co jsem měla dělat? Vzhledem k tomu, jak byl Simon nechápavý, jsem se rozhodla, že nejlepší bude dát si ještě skleničku vína a podívat se, co dělají děti ostatních a jestli bych nenašla útěchu (možná spíš škodolibou) v jejich podobném osamění, nebo nějakou radu na trochu citového vydírání, jak nalákat svoje děti domů, pokud se cherubíni všech ostatních na Vánoce vracejí.

Rychlý pohled do whatsappového skupinového chatu mých přátel odhalil, že se o tento trik pokusili i Peterovi společníci Lucas a Toby, rovněž zbloudilí potomci mojí nejstarší kamarádky Hannah a jednoho z mých nejdražších přátel Sama. Toby dostal ultimátní NE, protože 27. prosince měli jeho prarodiče zlaté výročí svatby, a bylo mu důrazně doporučeno, aby zvedl zadek a nejpozději 23. prosince nasedl do letadla. Hannah měla stejně jako já smíšené pocity z toho, že Lucas stráví Vánoce v Thajsku.

Hannah: Je to tak daleko! A pořád je to moje děťátko. No, vím, že technicky vzato je Edward moje děťátko, protože jsou mu teprve čtyři roky, upřímně, co mě to popadlo, mít ve čtyřiceti další dítě? Na to neodpovídej. Hodně by k tomu měly co říct panáky sambucy a taky druhé manželství. Ale Lucas je taky moje dítě! A vím, že jsem Vánoce prožila bez nich, když byli u svých nanicovatých otců, ale to není totéž, jako když je Lucas na druhém konci světa sám!

Ellen: Bude tam mít Petera. Pokud jim to dovolíme. A nejspíš i hordu mladých, vlnadných žen. Jak jim v tom můžeme zabránit? Mám pocit, že když je budeme nutit,

aby se vrátili domů, budou nás jenom nenávidět. Ale když se domů nevrátí, budeme se jen bát a Vánoce si neužijeme. A Jane se taky nevrátí. Co dělá Emily?

Hannah: Emily mi neřekla, že NEpřijede, takže předpokládám, že přijede, i když kdy a jak, to budu muset bezpochyby vědecky odhadnout nebo tak něco. A sakra! Ellen, kolik myslíš, že může čtyřleté dítě sníst slaneho těsta?

Ellen: Hm, asi žádný? Proto je tak slané.

Hannah: Krucinál! Snažím se s Edwardem vyrobit ozdoby ze slaneho těsta do školky, takže jsem krásná sváteční mazaná maminka, a on mi právě oznámil, že snědl všechny Rudolfy, zatímco jsem byla na telefonu. Musím si to jít vygooglit. Nemůžu ho vzít znovu na pohotovost, překročila jsem kvótu rozumných návštěv, když si ve školce strčil do pindoura sušený hrášek, a vyhrožují mi sociálkou, jestli se vrátím. Zavolám ti později!

Chudák Hannah, pomyslela jsem si a představila si, jak horečně googluje „nadměrná konzumace slaneho těsta u pravděpodobně démonicky posedlých čtyřletých dětí“. Ale aspoň měla díky Edwardovi, svému malému překvapení středního věku, s kým vyrábět Rudolfy ze slaneho těsta! Nebyla jsem zrovna na ruční práci, ale vánoční vyrábění mě bavilo, pomyslela jsem si a smutně se podívala na zaprášenou opuštěnou krabici na domácí tvoření ve skříni pod schody, plné zaschlých třpytek a lepidel, lízátkových dřívěk a hedvábného papíru a zmačkaných zbytků mých nadějí a snů. Simon prošel chodbou, a tak jsem se ho zeptala, jestli mi *on* nechce pomoci vyrobit mini

dekorace ze slaneého těsta, které by ozdobily naše visačky na dárky, jak jsem to viděla u někoho na instagramu.

„Říkala jsi, že po tom roce, kdy jsi do tří do rána pekla dvě stě ozdob ze slaneého těsta do stánku rodičů na vánočním jarmarku, už se toho zatraceného slaneého těsta nikdy ani nedotkneš,“ odpověděl Simon zmateně. „Proč chceš sakra vyrábět dárkové visačky ze slaneého těsta?“

„Myslela jsem, že by to mohlo být hezké. A ty by sis mohl užít sváteční vyrábění se mnou,“ opáčila jsem a snažila se potlačit vzpomínky na tu strašnou noc se slaným těstem, protože teď už jsem samozřejmě nemohla couvnout. „A pak, až uschnou, můžeme na zadní stranu napsat kaligrafickým perem, které jsem koupila ve Vše za 1 £, *vyrobil Simon* nebo *vyrabila Ellen* nebo *vyrabila máma* nebo *táta* a děti i všichni ostatní budou vědět, že naše dárky byly zabaleny s láskou.“

„Ale proč?“ ptal se Simon dál. „Víš, kolik takové zatracené visačky ze slaneého těsta přidají na poštovním? A nejspíš se při doručování rozlámou. No tak, proč to bereš tak špatně? Když s námi v létě nechtěli nikam jet, nebyla jsi z toho rozrušená, vlastně jsi byla dost nadšená. A teď se rozčiluješ, protože Jane jede do Verbieru a Peter zůstane v Thajsku, když jsi byla naprosto v pohodě s tím, že Peter odjíždí se spolužáky na Zakynthos a Jane s Persephone na Ibiza. Tedy dokud Persephone neoznámila, že tam zůstane a bude pracovat v baru.“

„To bylo jiné,“ povzddechla jsem si.

Jak by to mohl Simon pochopit? Léto byla jedna věc. Přes všechny moje snahy o vtipkování a dovádění ve stylu Správné pětky (Proč moje děti nikdy nedokázaly uspokojivě dovádět způsobem, který by odpovídal ročnímu období? Proč? Odmítaly to snad dělat jen proto, aby mě naštvaly?) léto s dětmi, když byly malé, nebyla zábava. Byla to osmítýdenní poušť plná žonglování s péčí o děti a každoroční dovolenou a vyděračskými

prázdninovými cenami a nekonečným kňouráním a dotazy, co budeme dneska dělat, a pitomými memy o tom, že máte s dětmi jen osmnáct let, takže si užijte každé z nich, přestože jste celý den strávili soudcováním třetí světové války kvůli zasranému lízátku. Ale VÁNOCE! Vánoce jsou něco jiného. Vaše děti se mají na Vánoce vrátit domů, přijet ve sněhové vánici, která je dostatečně silná na to, aby byla sváteční, ale neovlivnila ničí cestovní plány, a se smíchem projít dveřmi, s růžovými tvářičkami a náručí plnou dárků, rozkošně oděné v kulichách, roztomilých šálách a vkusných vlněných kabátech, zatímco já se budu rozplývat mateřskou pýchou a vítat svoje kuřátka zpátky v hnízdě.

Poněkud plačtivě jsem Simona při večeři seznámila s touto ztracenou vizí a on prohlásil, že ruší kanál Hallmark.

„Tohle je šance pro nás, Ellen,“ řekl. „No tak. Co je to za ztracenou knihu, o které pořád mluvíš, o nějakém sirotkovi, který je nesnesitelně spokojený, ať se děje, co se děje, a najde si vždycky něco, z čeho se může radovat?“

„Pollyanna?“

„Ano. Kde je tvá vnitřní Pollyanna?“

„Pollyannu přejelo auto a skončila jako mrzák,“ odpověděla jsem truchlivě.

„Opravdu? Tak to skončilo? Zmrzačené dítě? Tak proč jsi mi vždycky tvrdila, že ta kniha je povznášející?“

„No, ona se jako zázrakem naučila znovu chodit, což způsobila její setrvalá radost ze života a pozitivní pohled na svět, ale stejně, přejelo ji auto! Ve spravedlivém světě by přece holčičku, která přinesla radost do smutných srdcí celého města, nikdo nepřejel!“

„Dej se dohromady, Ellen,“ nařídil mi Simon. „Už dost té sebelítosti. Jak jsem řekl, teď je náš čas! Dvacet let jsme obětovávali peníze, zdravý rozum a spánek, abychom vychovali

naše děti. Vždycky jsi říkala, že cílem správné výchovy dětí je, aby z nich vyrostli odolní a nezávislí dospělí, a teď jsi našťvaná, že přesně to dělají, přitom je to určitě známka toho, že jsme něco udělali dobře a měli bysme se poplácat po zádech.“

„Jane si nemyslí, že jsem udělala cokoliv správně,“ namítla jsem smutně. „Řekla, že jsem katastrofizující kontrolní šílenec, který se pořád do něčeho plete. A vůbec, já nechci, aby byli odolní a nezávislí zrovna o Vánocích! Nemůžou to prostě dělat po zbytek roku a pak o Vánocích být přemožení potřebou vidět svoji milovanou maminku a vrátí se do lůna milující rodiny, abychom mohli péct kaštiny nad ohněm a zpívat koledy u klavíru a smát se a smát a být šťastní?“

„Myslím to vážně, zítra zruším Hallmark,“ prohlásil Simon. „A my nemáme klavír. A ten rok, co ses nás snažila donutit péct kaštiny na otevřeném ohni, musel Peter na pohotovost s popáleninami druhého stupně. A každý rok, každický rok, miláčku, začínáš prosincovým blouzněním o svátečních vizích a radosti a dobré vůli a obsedantně vytváříš nástěnky na pinterestu plné podivných květinových aranžmá s lístky cesmíny a pokrýváš dům břechťanem a jmelím s výkřiky, že ZDOBÍŠ TY ZATRACENÝ SÁLY, a pak se to psi snaží sežrat a vždycky je z toho drahý účet za veterináře a ty jsi na všechny čím dál tím víc našťvaná, že nejsou v souladu s tvými svátečními Vizí, protože jsi tak trochu kontrol...“

„To NEJSEM.“

„Dokud to nevyvrcholí tvým tradičním štedrovečerním zhroucením, kdy si vezmeš lahev baileys a psy, sedíš v garáži a hystericky brečíš, jak všechny nenávidíš, a na mobilu sleduješ *Život je krásný*, dokud tě nenalákám dovnitř slibem, že ti pomůžu oškrábat brambory a pustíme si k tomu koledy se sborem z King's College. A ty to pak stejně celé prokecáš

a neposloucháš a přitom si trpce stěžuješ, jak moc nenávidíš obě naše rodiny a jak jsou všichni nevďeční a jak moc by sis přála, abychom byli jen my dva. No, většinou vlastně řekneš, že by sis přála, abys byla jen ty, a pak přidáš mě, jako by sis vzpomněla jenom ze slušnosti, a jak ráda bys trávila Vánoce někde na tropické pláži nebo v dekadentně luxusním hotelu někde na venkově, kde hučící krby a škrábání brambor jsou problémem někoho jiného, a ty se můžeš jen elegantně promenovat a popíjet martini.“

„Jednou jsem brečela v garáži s baileys.“

„Děláš to každý rok.“

„To není pravda. A rozhodně nemluvím do koled z King's.“

„Mluvíš při všem. Při každém filmu, televizním i rozhlasovém pořadu. O to ale nejde. Jde o to, miláčku, že tohle je naše šance. Udělat si Vánoce na pláži nebo v hotelu na venkově. Vždycky předtím byl nějaký důvod. Příliš drahé, děti něco měly, rodina trvala na tom, že se sjedeme. Ale teď jsme to jen my. Můžeme si dělat, co chceme!“

„Nemůžeme,“ namítla jsem. To byl ale hloupý nápad. Co kdyby se děti nečekaně vrátily domů a já bych tu nebyla? Zůstaly by venku na sněhu, umřely by hladu a zimou jako *Děvčátka se sirkami*. Z toho Hallmark *nikdy* neudělal vánoční film!

„MŮŽEME.“

„Nemůžeme. Objednala jsem jídlo z Marks & Spencer. Už v říjnu.“

„Tak to zruš.“

„Nemůžu to zrušit, zaplatila jsem nevratnou zálohu čtyřicet liber. Stejně by to nebyly Vánoce bez hovězích mini wellingtonů z M&S.“

„Proboha, tak to strč do mrazáku!“

„Jenže to vyzvednu až tříadvacátého pozdě večer. Takže bysme museli odjet až na Štědrý den. Letenky budou moc

drahé. Mohlo by se něco zvrtnout a skončíme jako ti lidi ve zprávách, co tráví Vánoce na Heathrow. Nějaký mizera by nás donutil zpívat a vykládat lidem ze zpráv, jak nás to povzneslo a jak v tom vidíme něco dobrého.“

„To bys byla nejspíš ty. Uvázla bys na letišti na Štědrý den a nemohla by sis pomoci, musela bys zorganizovat pro ostatní cestující nějakou sváteční vizi, abys všechny rozveselila a přiměla je vidět v tom něco lepšího. Ale pak bys nejspíš skončila s lahví baileys ze zavřeného duty free a šla bys brečet do kouta, protože by ti lidi pořád mařili tvoje sváteční vize.“

„A taky na letištích nejsou krby na čtení *Vánoční koledy*, že ne? Ne jako doma,“ podotkla jsem.

„Cože? Proč bys potřebovala oheň? A Dickense nesnášíš.“

„To není pravda.“

„Ale ano, je to pravda.“

„Ale ne *Vánoční koledu*.“

„Nikdy jsi ji nečetla. Viděla jsi jen filmovou verzi od Disneyho.“

„Prostě si nemyslím, že Vánoce mimo domov jsou správné,“ naříkala jsem. „Nebylo by to ono, všechno horké a cizí, samý písek a žádný krocan nebo kreky nebo opravdu drahé datle s kousky mandlí, na kterých si můžeš vylámat zuby. Nebylo by to jako doma!“

„A co můj návrh na nějaký opravdu luxusní hotel? Se same-tovými závěsy a opravdovými starožitnostmi? Takový, kam jsme nikdy nemohli jet, když byly děti malé, protože by něco rozbily nebo sebraly? Mohla bys vyzvednout tu svou pitomou objednávku z M&S a strčit ji do mrazáku a mohli bysme odjet na Štědrý den. To by bylo zatraceně v souladu s tvou zatracenou sváteční vizí. Bylo by to jako doma, jen lepší.“

Zvažovala jsem ten návrh a snažila se najít nedostatky. Celá ta představa, že bychom na Vánoce odjeli sami někam na pěkné

místo, mě velmi rozladila. Odjet na Vánoce znamenalo nepohodlí a cizí domy a pravidla, případně spaní na vyfukující se nafukovací matraci a zoufalé hledání záchodu na diskrétní ulevení si po příliš bohatém jídle, aniž by někdo věděl, že ty zvuky a pachy vydáváte vy. Odjet do luxusu s množstvím záchodů, kde by se dalo ulevovat podle libosti, bylo dekadentní a vůbec to nebylo v duchu Vánoc.

„Budou tam lidi,“ podotkla jsem.

„Já vím.“

„Ale ty nesnášíš lidi.“

„Snesu lidi, abych ti dopřál dokonalé Vánoce.“

„Bude to drahé.“

„Já vím.“

„Ale ty nerad utrácíš peníze.“

„Pro tebe, miláčku, udělám cokoli, abys byla šťastná.“

„Co chceš?“ zeptala jsem se, okamžitě podezřívavá nad takovou shovívavostí tváří v tvář Simonově známé lakotě a odporu k lidem.

„Říkal jsem ti, že chci, abys byla šťastná.“

„A...?“

„A... možná jsem omylem strčil do sušičky tvůj oblíbený kašmírový svetr! Co je!“ zaprotestoval, když jsem otevřela ústa, abych zařvala vzteky. „Aspoň to přiznávám. Napadlo mě, že bych ti ho prostě strčil do šuplíku a nechal tě, ať si myslíš, že jsi přibrala. A já se chovám jako hodný, laskavý a milující manžel, když se snažím, aby Vánoce byly kouzelné, takže se na mě nemůžeš zlobit.“

„Můžu,“ odpověděla jsem mrzutě. „Stejně nemůžeme na Vánoce odjet. Nemůžeme tu nechat psy samotné.“

„Seženeme hlídání. Dáme je do psího hotelu.“

„O Vánocích ne! Judgy miluje Vánoce. Byl by vzteky bez sebe. Rozbalování dárků má nejradši. A Flora je na hotel moc

stará a co když umře? A Barry? No, chudáček Barry, jak můžeš o Vánocích opustit Barryho?“

„Loni si ho půjčila základka, aby hrál osla, protože je tak obrovský. Těžko mu můžeš říkat chudáček Barry.“

„Dobře, ale taky potřebuje svoje. Už tak bude smutný, že nepřijede Jane, natož když ho o Vánocích opustíme i my. Budou to vědět, všichni. Budeme prostě muset zůstat tady.“ Povzdechla jsem si, ale pak jsem se rozveselila. „Ale když zůstaneme jenom my, můžeme o Vánocích dělat všechny ty věci, o kterých se píše v časopisech. Kdysi před lety jsem viděla článek, který navrhoval asi čtyři různé převleky. Pamatuju si to úplně přesně! Vstaneš v saténovém pyžamu a na Vánoce ráno si vezmeš černé palazzo kalhoty a jednoduché bílé hedvábné tričko...“

„Tričko! Ráno v prosinci!“ rozhořčil se Simon. „Představ si ten účet za topení. A co se týče sezení ve tvých kalhotkách...“

„Palazzo kalhoty!“ Pokusila jsem se to vysvětlit, zatímco Simon jen hučel: „No tak proč prostě NEŘEKNOU pěkné kalhoty?“

„Proboha. Vlastníš sedmnáct flísek, všechny do jedné černé nebo v neidentifikovatelné bahnité barvě – proč by měl někdo poslouchat tvoje názory na módu? Mlč! Takže po palazzo kalhotách a bílém hedvábném tričku se vesele zasměješ a převlékneš se do kašmírového svetru, no, převlékneš se do něj, pokud tvůj manžel není neschopný kretén, který ti ten tvůj strčil do sušičky, a vezmeš si nějaké džíny a hezké boty a radostně si odskočíš do hospody na svařák s místními lidmi...“

„Místní lidi v naší místní hospodě jsou všichni místní drogoví dealeri,“ namítl Simon.

„No, na Štědrý den nebudou,“ odsekla jsem. „Budou bukolicky rozkošní. A pak přijdeš domů, tváře rozzářené...“

Simon se nad tím ušklíbl.